

рана воля, маниякъ, любимецъ на женитѣ. Той пи съ мене тука въ тъмния жгълъ. Когато дойдоха Радка Моллова, акварелистката, и Пецо Балкански, талантиливия карикатуристъ, той ме остави зарадъ тѣхъ. Сега Моллова тръгнала съ Пецо, а преди...

Тѣ ме канятъ при тѣхъ, но азъ не отивамъ. Не мога. Какво да правя? Ще пия още малко и ще си ида.

Тѣ всички крещятъ, пиятъ. Смѣятъ се. Пецо прегръща Радка и се смѣе като младо Панче, когато се навежда да ѝ пошепне на ухото. Тя прави хлѣбни топчици и ги хвърля по Лийковъ.

Колко просто и леко става у тѣхъ всичко! Безъ трагедии. Любятъ ли се — любятъ се, престанатъ ли — раздѣлятъ се, и това е всичко. Никой отъ тѣхъ не е жененъ, нито мисли да се жени. Въпросътъ за брака просто не ги занимава. Тѣ сж първитѣ бохемски лястовички у насъ. И нека живѣятъ като лястовички.

— Нека се смѣятъ, нека си играятъ съ живота! — повтарямъ си азъ и продължавамъ да пия.

Отвърна ли погледъ отъ тѣхъ, предъ очитѣ ми се мѣркатъ и Дана и Магда съ Славчето. Умътъ ми се мае при спомена за последното виждане. И болка... просто да завиешъ отъ болка! Не, ще пия, ще пия до като затѣпѣя и всички спомени угаснатъ.

И азъ отново се навеждамъ надъ масичката и пия, пия... като смокъ.

Виното почва все по-силно да ми действа. Но търсената забрава въ опиването тази вечеръ не идва. Непрестанно съ пиянска упоритостъ азъ си повтарямъ:

— Всичко е напраздно... Всичко умира и пада върху мене. И... И всички ме оставятъ... И Дана и Магда... А азъ не искамъ. Не искамъ да бжда убиецъ!

И отново облѣчената въ трауръ, нѣма сѣнка на Магда стои предъ мене. И само гледа съ пусти, нѣми очи, блестящи съ болезненъ пламъкъ. Азъ шепна на себе си:

— Ти не знаешъ че самото твое мълчание е страшенъ укоръ. Азъ не мога да го понеса. А какъ ще живѣя винаги съ него? И да живѣя ли? Ами ако ти не си жива вече?

Азъ ставамъ. Хвърлямъ нѣкаква банкнота на масичката и, безъ да се сбогувамъ съ никого, излизамъ обвзетъ отъ сжщия ужасъ.

Студениятъ въздухъ навънъ ме освѣжава. Мжча се да се държа на нозе, а залитамъ все на лѣво. По улицата нѣма хора. Пронизващиятъ вѣтръ на зимната нощъ е прогонилъ всички по домоветѣ имъ.